

Гвидо Згардоли

.....

Црни Лепотан

Према роману Ане Сјуел

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

мала лагуна

ПОГЛАВЉЕ I КАКО САМ ПОСТАО ЦРНИ ЛЕПОТАН

СЕЋАМ СЕ ЈЕДНЕ ВЕЛИКЕ ливаде, је-
зерцета с бистром водом и брезове шуме
кроз коју је весело протицао поточић. И
куће мог газде Греја, власника имања, која
се налазила с друге стране оgrade, на брду.
Ту сам одрастао.

Са мношћу су ту живели моја мама и дру-
га ждребад с којом сам се играо, трчао и
галопирао. Ја сам, међутим, био једини
расни коњ, погодан за трке, а не за рад. То
је бар тврдила моја мајка.

„Отац ти је чувени коњ“, говорила ми је,
прижељкујући да се понашам у складу са
тим. „А твом деди су победе у тркама до-
неле прегршт награда.“

Газда нас је волео. Био је пажљив и бри-
нуо се да нам штале увек буду чисте и да
имамо довољно хране. Моју мајку је звао
Мезимче, зато што му је била миљеница,
а мене Вранчић, због тамног крзна. Мама
је понекад вукла кочију којом је ишао у
град.

Нису, међутим, сви били добри као наш
газда. Био је ту један дечак, по
имену Дик, који је радио за
њега и који се, кад господин
Греј није био у близини,
повремено грубо заба-
вљао. Неваљалац је
коње на пашњаку
гађао камењем или
комадићима др-
вета. А када је јед-
ног дана газда Греј
то приметио, шчепао
га је за оковратник јак-
не и ишамарао.

„На мом имању нема места за људе попут тебе! Одлази одавде и да те никад више нисам видео!“

Греј и његови пријатељи би, с времена на време, обукли зелене жакете, узјахали коње, пустили

псе и кренули у лов. Никада нисам нарочито волео лов, ужасавао ме је приказ пре-страшене животиње коју јуре пси и људи спремни да пуцају у њу. За време једног таквог лова десило се нешто што никад нисам заборавио. Прескочивши поток у шуми, један коњ је пао на земљу, а заједно с њим и његов јахач. Човек је остао да непомично лежи на трави. Остали ловци су притрчали да му помогну, али кад су покушали да га подигну, млади јахач је поново пао уназад, а тело му је било млитаво. Несрећник је био на месту мртав. Звао се Џорџ Гордон и био је син јединац земљопоседника из тог краја. Ни његовог коња није задесила боља судбина: пошто је при паду сломио ногу, њиштао је и није могао да устане. Један човек му је пришао с пиштољем у руци и опалио.

„Зашто?“, питао сам мајку. „Зашто је то урадио?“

„Никада се не би опоравио“, одговорила ми је она скрхано. „А и много га је болело...“

„Јеси ли га познавала?“

Климнула је главом. „Звао се Роб Рој и био је добар и одан коњ.“ Онда је скренула поглед и удаљила се.

Са четири године постао сам прелеп ждребац са белом звездом на сред чела. Газда је једног јутра ушао у шталу у друштву господина Гордона, оца несрећног младића који је погинуо при паду с коња.

„Стварно је прелеп примерак“, изјавио је господин Гордон након што ме је темељно прегледао.

„Е па, онда смо се договорили!“, одвратио је задовољно газда. „Чим се заврши дресура, Вранчић је ваш!“

Дресура је нека врста школе где се учи како се носе седло, узда и јахач, и како се извршавају наређења. То, међутим, није све. Морао

сам да носим и ђем, гвоздени део узде провучен између зуба, што је било ужасно непријатно. Али пошто сам знао да га сви одрасли коњи носе, на крају сам се помирио с тим. Онда су ме потковали да би ми ојачали и заштитили копита. Потковице су за коње оно што су ципеле за људе. Укратко, морао сам да се навикнем на много тога необичног. Када сам био спреман и дресиран, господин Гордон је дошао по мене. Газда ме је тог дана истимарио, па ми се длака сијала као гавраново перје.

„Изволите“, рекао је Греј предајући узде господину Гордону.

По његовим очима и гласу схватио сам да је веома тужан. Спустио сам му њушку

на длан, то је био мој начин да му кажем „здрaво“.

Вила господина Гордона била је велика грађевина окружена столетним парком. Коњушнице су имале простране и чисте боксове, са великим прозорима који су гледали на ливаде.

Љубазни коњушар ме је одвео у један од тих боксова, дао ми изврсну зоб и неколико пута помиловао.

„Добро дошао!“, поздравио ме је враголасти сиви пони, који се налазио у суседном боксу. „Ја сам Враголан.“

„Извукли су ме из бокса да би га ослободили за тог ждрепаца?“, упитао је неки глас иза Враголана. Глас је припадао риђој, елегантној и виткој кобили.

„Молим?“, одвратио сам посрамљено. Нисам знао да сам заузео нечији бокс.

По подне, кад су кобилу извели напоље, Враголан ми је рекао да се зове Пламена и да има тешку нарав. „Навићи ћеш се“, умирио ме је.

„А шта можеш да ми кажеш о коњушару? Делује ми као пристојан човек.“

„Џон? Он је најбољи коњушар на свету. А убрзо ћеш открити и да је господин Гордон најбољи газда на свету и да је његово имање најбоље место на којем један коњ може да живи!“

Џон ме је наредног јутра истимарио, ставио ми амове и извео ме у прелеп галоп. Био је нежан и никад није користио бич. Док смо се враћали у коњушницу, срели смо господина Гордона и његову жену.

„Па, Џоне, како ти се чини?“

„Ово је предиван коњ, господине. Послушан, хитар и ничег се не плаши. Право је задовољство јахати га!“

„Одлично. Сутра ћу то проверити.“

Тако ме је наредног дана господин Гордон повео у дуг обилазак имања.

„Презадовољан сам што сам га купио“, рекао је жени кад смо се вратили.

„Јеси ли смислио какво ћеш име да му даш?“

